

TẬP 2

HỒI 20

Ma Tung¹

Trong khoảnh khắc, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn vào gã đệ tử Đại Trúc Phong vốn rất mờ nhạt, Điền Bất Dịch và Tô Như nhìn nhau, Tô Như mỉm cười, khẽ gật đầu.

Đám đệ tử Đại Trúc Phong đều vui mừng hơn hở, xúm xít cả lại, Lữ Đại Tín vỗ mạnh lên vai Trương Tiểu Phàm, cười bảo: "Xú tiểu tử, chẳng ngờ số đệ may như vậy!"

Trương Tiểu Phàm gãi đầu, thè lưỡi, trong lòng sự kinh ngạc ban đầu đã trở thành nỗi vui mừng. Đỗ Tất Thư ở một bên đột nhiên tấm tức vỗ vỗ đầu, nói: "Sớm biết ban nãy ai là người rút trúng thăm số 1 thì đã đánh cược rồi, hầy, đúng là sơ suất quá, đáng chết!"

"Thôi thôi thôi!" Điền Linh Nhi gắt lên với ý, rồi ngoảnh đầu bảo Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, đừng nào đệ vào vòng hai cũng chẳng để làm gì, hay là cho ta cái thăm này đi!"

Trương Tiểu Phàm chẳng ngờ sư tỷ lại nói như vậy, hần dờ ra một lát, rồi bảo 'ừ', và đưa mảnh giấy có ghi số '1' ra.

Tống Đại Nhân hơi biến sắc, nhìn xung quanh rồi thấp giọng bảo: "Tiểu sư muội, đừng làm vậy."

Điền Linh Nhi cười 'phì', tươi như hoa đào, khuôn mặt ngọc hồng hồng, cô ta thò ngón tay trắng như ngó càn dí nhẹ lên trán Trương Tiểu Phàm, bảo: "Ngốc ẹ, ta đùa với đệ thôi."

Trương Tiểu Phàm chớp chớp mắt, rồi cũng bật cười.

Ở chỗ các trưởng lão, Thương Tùng đạo nhân cau mày, lát sau cất tiếng sang sảng nói: "Được rồi, đã rút thăm xong, chút nữa các đệ tử hãy đến chỗ ta báo danh theo số thăm, khi kết quả dán lên bảng, mọi người sẽ biết ai là đối thủ của mình. Bây giờ mời chưong môn sư huynh có lời."

¹ Alex chú:

Ma: ma quỷ; Tung: tung tích

Đám đệ tử vốn đang huyền não, vừa nghe nói Đạo Huyền chân nhân sẽ có lời, đều yên tĩnh lại. Đạo Huyền chân nhân đứng lên khỏi chỗ ngồi, chậm rãi bước đến trước mặt mọi người, ánh mắt đưa khắp lượt các đệ tử, rồi cất tiếng: "Các con đều là tinh hoa trong thế hệ trẻ của Thanh Vân Môn, có tư chất, có tài năng. Trong tương lai, thủ tọa, trưởng lão của các chi phái, kể cả vị trí chưởng môn ta đang nắm đây, đều có khả năng là sẽ do những người xuất sắc trong các con đảm nhận."

Đám đệ tử Thanh Vân khẽ so mình, nhiều người lắng nghe rất chăm chú.

Đạo Huyền chân nhân mỉm một nụ cười ôn hòa, nói: "Đương nhiên, để đến mức đó, để ngồi vào chỗ các thủ tọa, trưởng lão sau lưng ta đây, các con còn phải ra sức cố gắng."

Mọi người đồng thanh đáp: "Vâng."

Đạo Huyền chân nhân vuốt chòm râu dài, khẽ gật đầu, nghiêm trang nói: "Thanh Vân Môn chúng ta, từ khi Thanh Vân Tử tổ sư bắt đầu lập phái, luôn luôn là một danh môn chính đạo, hiện tại đã trở thành lãnh tụ chính đạo tu chân trên thế gian. Thiên hạ ngày nay, chính đạo hưng thịnh, tà ma tránh lui, thế nhân an hưởng thái bình. Nhưng những dư nghiệt của ma đạo gian hiểm tàn độc, không nguôi dã tâm, mấy năm gần đây lại ngo ngoe ngóc đầu dậy, giữa lúc như thế, càng cần chúng ta giữ đạo trừ gian. Vì vậy các con phải chuyên chú tu đạo, kiên định tâm chí, chỉ cần chúng ta kiên cường đứng vững, thì tà ma ngoại đạo không còn chỗ để ẩn náu!"

Chúng đệ tử đáp lớn: "Xin tuân lời chưởng môn giáo hối!"

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười bảo: "Tốt, tốt. Còn một việc nữa, ta nay tuyên bố: Để cổ vũ đệ tử Thanh Vân Môn ra sức hướng về đạo, kiên chí tu hành, ta cùng các vị thủ tọa, trưởng lão thương nghị, đã quyết định là từ kỳ Thất Mạch Hội Võ này trở đi, sau mỗi lần đại thí kết thúc, sẽ tặng cho người thắng cuộc cuối cùng một giải thưởng."

"Ồ!" Đệ tử Thanh Vân Môn lại một phen xôn xao. Đạo Huyền chân nhân nhìn các đệ tử trẻ trung, mỉm cười nói: "Giải thưởng lần này, chính là 'Lục Hợp Kính'."

"Cái gì?" Trương Tiểu Phàm ngây ra, chưa từng nghe nói đến vật này, hắn không nén được nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Điền Linh Nhi, Đỗ Tất Thư và mấy người kia cứ lơ ngơ lơ ngơ, đệ tử của các chi phái khác xung quanh dường như cũng không rõ lắm, nhưng những người nhập môn đã khá lâu như bọn Tề Hạo, Tống Đại Nhân, Văn Mẫn thì biến sắc, trên mặt lộ vẻ kích động và chăm chú ít thấy.

Bọn Điền Linh Nhi lúc này cũng để ý đến mấy người giống như đại sư huynh, hình như có biết chút gì đó, bèn nhoài sang khe khẽ hỏi: "Đại sư huynh, Lục Hợp Kính là cái gì vậy?"

Tổng Đại Nhân thấp giọng đáp: "Lục Hợp Kính là pháp bảo truyền từ tổ sư đời thứ mười Vô Phương Tử Chân Nhân, hình dáng cụ thể của nó ta cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng trước đây đã nghe sư phụ nói đến, đó là một trong các kỳ trân của bản môn, uy lực cực lớn, điều kỳ diệu là, chỉ cần người khu dụng nó linh lực đủ mạnh, Lục Hợp Kính có thể dội ngược lại tất cả mọi sự công kích, đưa chủ nhân nó đứng vào cái thế bất bại."

Mọi người nghe mà há hốc miệng, Đỗ Tất Thư lấp bắp nói: "Vậy, vậy chẳng phải là sẽ trở thành thiên hạ vô địch sao?"

Tổng Đại Nhân nhún vai, đáp: "Ta nào đã thấy cụ thể nó ra làm sao, có điều sư phụ nói tất không thể sai được, lần này..." y liếc nhìn Đạo Huyền chân nhân, hạ thấp giọng: "Xem ra lần này chưởng môn và các sư trưởng đã bỏ vốn lớn đấy!"

Ai nấy trên mặt đều có vẻ kỳ dị, phần lớn còn ngấm ngấm nuốt nước bọt, xem ra trước vật quý, kể cả người tu đạo, cũng khó tránh động lòng phàm.

Đạo Huyền chân nhân dừng một lát, mỉm cười nhìn bọn đệ tử đang nhốn nháo bàn tán, mãi mới nói tiếp: "Được rồi, đại thể là như thế, các con về nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai, Thất Mạch Hội Võ bắt đầu thi đấu."

Đệ tử Thanh Vân Môn cùng hành lễ, đồng thanh nói: "Vâng, chưởng môn chân nhân."

Đạo Huyền chân nhân gật đầu: "Các con đi đi."

Chúng đệ tử dần dần lui ra, đại điện chỉ còn thủ tọa của bảy chi phái và mười mấy vị trưởng lão, Đạo Huyền chân nhân quay đầu lại, cười với đám trưởng lão: "Các vị sư huynh, cũng về sớm nghỉ ngơi đi, ngày mai bắt đầu, còn cần các vị nhọc sức nhiều."

Mấy trưởng lão, người thì tóc bạc phơ, mặt mày nhăn nheo, người thì trông còn rất trẻ trung nhờ có thuật trụ nhan, lúc này nghe lời Đạo Huyền chân nhân, không ai nói thêm gì nữa, đều lần lượt đi ra. Cuối cùng, trong Ngọc Thanh Điện, chỉ còn lại bảy vị thủ tọa.

Đạo Huyền chân nhân từ từ thu lại nụ cười điềm đạm gắn trên mặt ông ta từ nãy tới giờ, ánh mắt quét suốt lượt sáu người kia đang ngồi trên ghế, lạnh lùng bảo: "Được rồi, bây giờ chỉ còn bảy người chúng ta."

Thương Chính Lương, thủ tọa 'Triều Dương Phong', đang ngồi phía bên phải khe cau mày: "Chưởng môn sư huynh, có điều gì cần nói với bọn đệ chẳng?"

Đạo Huyền chân nhân gật đầu, nét mặt không lộ vẻ gì, chậm rãi bảo: "Ta vừa đi xem xét linh tôn."

Lời vừa nói ra, ai nấy biến sắc mặt.

oOo

Xuống dưới bậc thềm, chúng đệ tử khi đi qua đầm nước xanh biếc vẫn run run, có điều lần này Thủy Kỳ Lân ngủ rất yên lành, không có động tĩnh gì cả.

Qua khỏi Hồng Kiều, là quay trở về 'Vân Hải', quảng trường rộng lớn đẹp như tiên cảnh, Lâm Kinh Vũ nói mấy câu với Trương Tiểu Phàm, rồi đến nhập bọn với đám đệ tử của Long Thủ Phong. Trương Tiểu Phàm nhìn gã đi xa rồi, mới quay lại với mấy người trong Đại Trúc Phong, thấy Tổng Đại Nhân đang dặn vài điều cần chú ý và tình hình nơi ở trong hội võ, Trương Tiểu Phàm nghe một lúc, thốt nhiên nhớ lại chuyện gì, thất thanh kêu lên: "Ồi chà, chết rồi!"

Mọi người lạnh toát người thất kinh, Điền Linh Nhi đứng ngay bên mình hấn, la lùng hỏi: "Tiểu Phàm, sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm ngó bốn xung quanh, vội vã nói: "Đệ ban này chỉ mãi nói chuyện với Kinh Vũ, quên bằng mất Tiểu Hôi, giờ không biết nó chạy đi đâu rồi?"

Mọi người lúc này mới nhớ, quả nhiên chẳng ai chú ý đến tung tích con khỉ lông xám, bèn nhốn nháo tỏa ra bốn phía tìm kiếm, chỉ thấy mây trắng bồng bênh, đệ tử các chi phái đã tản đi hết, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Tiểu Hôi đâu cả.

Trương Tiểu Phàm lo lắng, hai năm nay, kể từ ngày đưa Tiểu Hôi rời u cốt về, lúc nào cũng một người một khỉ (đợt sau này thêm cả con chó vàng Đại Hoàng) ở cùng một nơi, tình cảm rất sâu sắc, thấy Thông Thiên Phong cao ngập chân mây, rộng rãi đến chẳng biết đâu là cùng, chẳng may Tiểu Hôi chạy đi một quả đại ăn, thì làm sao mà tìm thấy nó?

Đang lo lắng, Trương Tiểu Phàm thốt nghe Điền Linh Nhi ở một bên kêu 'í', bèn ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Điền Linh Nhi tươi cười, trỏ tay ra phía trước, mồm mím nói: "Mọi người trông."

Ai nấy trông theo, bất giác phì cười, Tiểu Hôi đang chễm chệ trên lưng con chó Đại Hoàng của Điền Bất Dịch, miệng kêu 'chí chí chí chí', vung tay về phía Trương Tiểu Phàm, còn Đại Hoàng đang nín khe chạy tới, mồm ngậm một khúc sườn không biết moi từ đâu ra.

Qua một lúc lâu, Đại Hoàng cũng Tiểu Hôi chạy tới nơi, Tiểu Hôi lộ mọ trèo lên vai Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm liền vò đầu nó, làm vẻ giận mà rằng: "Mày chạy đi đâu vậy?"

Tiểu Hôi chẳng hề sợ sệt, nó cười hi hi chỉ vào Đại Hoàng đang phục xuống gặm khúc sườn trên mặt đất, vừa kêu 'chí chí' vừa hoa tay múa chân miêu tả, Trương Tiểu Phàm ngó một lúc lâu, đột nhiên hỏi: "Khúc sườn lấy ở đâu ra?"

Tiểu Hôi nghe hỏi, bèn miêu tả thêm một hồi, lại trở về phía cuối quảng trường, Trương Tiểu Phàm nhìn Tống Đại Nhân, chỉ thấy Tống Đại Nhân liếc nhanh bốn xung quanh, nét mặt hơi có vẻ lúng túng và buồn cười, rồi hạ thấp giọng, khe khẽ bảo: "Chỗ đó là nhà bếp ăn cơm của đệ tử chi phái chính."

Mọi người sững sờ, rồi cùng bật cười, lắc đầu, Tống Đại Nhân dẫn mọi người đi sang chỗ khác, nói: "Chúng ta cũng đi về nhà khách nghỉ đi, phải rồi, tiểu sư muội, muội là con gái, xếp cho muội ở cùng với các vị sư muội bên Tiểu Trúc Phong đấy, không có ý kiến gì chứ?"

Điền Linh Nhi lắc đầu: "Muội vốn còn muốn chuyện trò với Văn Mẫn tỷ tỷ, rồi còn nói tốt giúp đại sư huynh thêm vài câu."

Mọi người phá lên cười, Tống Đại Nhân đỏ mặt, làm ra vẻ không nghe thấy, sải bước thật rộng, đằng sau ai nấy cười nói mãi, Trương Tiểu Phàm đi cuối cùng không dự phần, mà cứ trợn mắt nhìn con khỉ đang ngồi trên vai: "Con khỉ chết tiệt, sau này cứ chạy đi làm trò trộm cắp, để xem tao trị mày thế nào!"

Tiểu Hôi kêu 'chí chí chí chí' mấy tiếng, ngoác miệng cười, chẳng biết nghe có hiểu không, nhưng vẫn ghi nhớ lời Trương Tiểu Phàm vào trong lòng.

Trương Tiểu Phàm mắng mỗ thêm vài câu, đi lên phía trước, được mấy bước, lại nhớ ra điều gì, bèn ngoái đầu lại quát to: "Đi mau, con chó chết giẫm, chỉ biết ăn thôi!"

Đại Hoàng vẫn đang nằm trên đất gặm khúc sườn, mãi mới ngẩng được đầu lên, thấy mọi người đi đã xa, nó bèn nhồm dậy, ngoạm khúc sườn vừa gặm được một một nửa lên rồi uể oải chạy theo.

oOo

Trên Ngọc Thanh Điện, nơi thủ tọa của bảy chi phái đang tụ họp, lúc này ai nấy đều hướng sự chú ý vào Đạo Huyền chân nhân.

Thiên Vân Đạo Nhân, thủ tọa 'Lạc Hà Phong' đứng lên đầu tiên, hỏi: "Chưởng môn sư huynh, thế huynh có nhận ra linh tôn vừa rồi rốt cục là bị làm sao không?"

Đạo Huyền chân nhân thở dài, chậm rãi đáp: "Ta đã xem kỹ rồi, linh tôn chẳng hề có gì khác lạ cả."

"Sao cơ?" Trên mặt các vị thủ tọa đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đạo Huyền chân nhân nhìn các sư huynh đệ đồng môn, bảo: "Thực ra là, ta đã quan sát nhiều lần, linh tôn hoàn toàn bình thường, không thể hiểu cơn đại nộ đột nhiên nổi lên, rồi sao lại tan biến đi nhanh như thế!"

Điền Bất Dịch trầm ngâm một lát rồi nói: "Đệ thấy mục tiêu công kích của linh tôn dường như là đám đệ tử trẻ tuổi kia, lẽ nào có người chọc giận nó?"

Thủy Nguyệt đại sư, thủ tọa của 'Tiểu Trúc Phong' liền bảo: "Không thể nào, nếu quả thực là đệ tử chọc giận linh tôn, sao nó tự nhiên lại bỏ dỡ không công kích nữa?"

Thủy Nguyệt tướng mạo đẹp đẽ, nhưng giọng thì lạnh như băng, phảng phất có chút hàn khí, Điền Bất Dịch nhìn bà ta, rồi trầm ngâm không nói gì nữa.

Đạo Huyền chân nhân lắc đầu: "Linh tôn là linh thú thượng cổ, vốn dĩ thông linh, ngàn năm nay chưa từng xảy ra tình huống thất thường đột ngột như vậy, bên trong nhất định là có nguyên nhân."

Tăng Thúc Thường, thủ tọa 'Phong Hồi Phong', ngồi bên trái, tóc mai bạc trắng, nhìn có vẻ già nua nhất trong bảy người, cất tiếng hỏi: "Phải chăng trong lòng chưởng môn sư huynh đã có định luận?"

Đạo Huyền chân nhân thở nhẹ, nói: "Chẳng giấu gì các vị, ta cũng vò đầu bứt tai đối với chuyện này. Nhưng linh tôn là linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn, vai trò của nó rất lớn, ta vốn muốn dùng một phương pháp bí truyền là 'Thông Linh Thuật' để cứu xét, không ngờ..."

Nói tới đây, Đạo Huyền chân nhân đột ngột ngừng lại, mọi người đang nghe, chợt thấy ông ta không nói nữa, Điền Bất Dịch là người đầu tiên cất tiếng truy vấn: "Chưởng môn sư huynh, sao thế?"

Đạo Huyền chân nhân lộ rõ vẻ lúng túng, nói: "Thông Linh Thuật là một tiểu xảo bàng môn, dùng nó có thể giao tiếp được với linh tôn, không ngờ lúc ta định sử dụng cách ấy, linh tôn lại ngủ mất rồi, chẳng thể nào thi triển được."

Mọi người im phăng phắc.

Đạo Huyền chân nhân ho khan mấy tiếng, rồi nghiêm chỉnh nói: "Việc này không phải lo, đợi linh tôn tỉnh dậy, chúng ta sẽ bàn bạc cho kỹ. Trước mắt có một chuyện, ta muốn cùng các vị sư đệ thương nghị."

Mọi người nhìn Đạo Huyền chân nhân vẻ mặt nghiêm túc, xem ra không phải là chuyện nhỏ, đều thu nét cười, sửa tư thế lại cho ngay ngắn.

Đạo Huyền chân nhân trở về chỗ ngồi, trầm ngâm một lúc mới nói: "Các vị, các vị có biết khoảng ba ngàn dặm về phía đông có một ngọn núi gọi là 'Không Tang Sơn' ² không?"

Ai nấy ngẩn ra, Thương Tùng đạo nhân là người đầu tiên định thần lại, cất tiếng hỏi: "Không Tang Sơn mà chuông môn sư huynh nhắc đến đó phải chăng là nơi có 'Vạn Bức Cổ Quật'?"

Đạo Huyền chân nhân gật đầu đáp: "Đúng."

Tăng Thúc Thường cau mày: "Nghe nói 'Vạn Bức Cổ Quật' là một cái hang tự nhiên rất lớn, ăn xuống lòng đất, sâu không thể đo lường, trong ấy lạnh lẽo âm u, chỉ toàn dơi là dơi trú ngụ, dễ phải đến hàng triệu con. Nơi cần cổ như vậy, sao sư huynh bỗng dưng lại nhắc tới?"

Đạo Huyền chân nhân chậm rãi đáp: "Các vị có chỗ chưa rõ lắm, Vạn Bức Cổ Quật này tưởng rằng không có người và vật nào lai vãng, nhưng trước đây lại chính là một cứ điểm quan trọng của Ma giáo. Hang sâu lạnh lẽo ẩm ướt ấy, vừa hay là nơi thích hợp để bọn tà ma ngoại đạo tu luyện yêu pháp. Sau đó bị nhân sĩ chính đạo chúng ta bao vây diệt trừ, nghiệt chủng ma giáo thất bại bỏ chạy, nơi này dần dần hoang phế trở lại."

Thủy Nguyệt đại sư lạnh lùng hỏi: "Lúc này chuông môn sư huynh tự dưng nhắc đến, vậy là ý gì?"

Thủy Nguyệt nói năng với Đạo Huyền như vậy, thái độ hơi thiếu chút thân thiện, nhưng những người đang ngồi ở đây đều biết Thủy Nguyệt đại sư nói chuyện xưa nay đều như vậy, Đạo Huyền chân nhân cũng chẳng để ý, lại thở dài bảo: "Thủy Nguyệt sư muội không biết đâu, nửa năm về trước, ta nhận được truyền thư của Phần Hương Cốc, nói là gần đây ở vùng phụ cận Vạn Bức Cổ Quật, hình như lại có dư nghiệt của Ma giáo

² 注 1 : 出自《山海经》第四卷《东山经》：东次二经之首，曰空桑之山，北临食水，东望沮吴，南望沙陵，西望泯泽 (Không Tang Sơn: xuất xứ từ 'Sơn Hải Kinh' - quyển 4 'Đông Sơn Kinh', viết rằng: "Không tang chi sơn, bắc lâm thực thủy, đông vọng tự ngô, nam vọng sa lăng, tây vọng mẫn trạch".)

hoạt động trở lại. Phần Hương Cốc hỏi ý kiến của chúng ta, ta cân nhắc rồi, bèn lệnh cho sư đồ Dật Tài gấp đi Không Tang Sơn tra xét."

Thương Chính Lương của Triều Dương Phong nghe rồi, cười bảo: "Thế thì tốt quá, Tiêu Dật Tài sư diệt giỏi giang hơn người, tu hành tinh thâm, thực là nhân vật xuất chúng trong Thanh Vân Môn, kỳ đại thí Thất Mạch Hội Võ trước đã giành được vòng nguyệt quế. Có y đi, còn gì mà không làm được nữa?"

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười nói: "Thương sư huynh quá khen. Dật Tài đi Không Tang Sơn, mấy tháng sau gửi thư về, nói rằng đã phát hiện ra đúng là có người của Ma giáo hoạt động ở vùng phụ cận Vạn Bức Cổ Quật, mục đích của bọn chúng thật khủng khiếp."

Mọi người giật mình, Tăng Thúc Thường hỏi: "Sao?"

Đạo Huyền chân nhân sắc diện trầm tĩnh, không lộ vẻ gì, đáp: "Nghe Dật Tài nói, y đã bắt giữ một giáo đồ Ma giáo, ép hắn cung khai, thì ra tám trăm năm về trước, Vạn Bức Cổ Quật là tổng bộ chi phái Luyện Huyết Đường của Ma giáo. Lúc ấy Luyện Huyết Đường rất mạnh, là một trong ngũ đại thế lực Ma giáo. Nhưng sau khi bị lớp tiền bối chính đạo chúng ta dẹp tan, thì kiệt quệ không chấn hưng được nữa, Vạn Bức Cổ Quật cũng trở nên hoang phế. Nhưng chẳng biết tại sao mấy năm gần đây, Luyện Huyết Đường suy vi lâu nay dường như đang ngóc đầu trở dậy. Tương truyền năm xưa trong đại chiến Vạn Bức Cổ Quật, tuy những kẻ chủ chốt của Luyện Huyết Đường đều bị giết chết dưới kiếm của nhân sĩ chính đạo chúng ta, nhưng trong Vạn Bức Cổ Quật vẫn còn một mật động bát vật, chứa rất nhiều kỳ trân dị bảo, yêu thư tà quyền, chưa ai phát hiện ra."

Nghe tới đây, mọi người đều đã hiểu rõ, Thương Tùng đạo nhân cười lạnh, nói: "Tà ma oai đạo, si tâm vọng tưởng!"

Đạo Huyền chân nhân lắc đầu: "Khoan bàn xem tin tức này thật hay giả, theo như ta biết, sau trận chiến tám trăm năm trước, nhân sĩ chính đạo quả thực chưa hề phát hiện ra mật động bảo khố nào trong Vạn Bức Cổ Quật cả. Những cái khác thì thôi, nhưng nếu đúng là có mật động như vậy, e rằng trong đó sẽ chứa một vật đại hung, mà chúng ta không thể không đề phòng."

Mọi người đều hướng về Đạo Huyền chân nhân. Thiên Vân Đạo Nhân hỏi: "Sư huynh, huynh rốt cục là nhắc đến vật đại hung nào, có khẩn yếu không?"

Đạo Huyền nhìn khắp lượt, trầm giọng đáp: "Phệ Huyết Châu!"

Mọi người rùng mình biến sắc, Thương Tùng đạo nhân kinh ngạc hỏi: "Hung vật này chẳng phải đã biến mất sau khi Hắc Tâm Lão Nhân chết rồi sao?"

Đạo Huyền chân nhân lắc đầu đáp: "Không, Hắc Tâm Lão Nhân tuy chết, nhưng Phệ Huyết Châu chưa chắc là không còn trên thế gian. Vật hung sát như vậy, những kẻ kém cỏi tầm thường không thể nắm giữ được, yêu nhân ma giáo tu luyện chưa đủ, thu lấy nó đem cất đi rồi cũng chưa biết chừng. Hắc Tâm Lão Nhân vốn xuất thân từ Luyện Huyết Đường, theo ta ước đoán, có khả năng là Phệ Huyết Châu vẫn còn trong mật động."

Mọi người nghe Đạo Huyền chân nhân nói một hồi, nhất thời đều lặng lẽ, lâu lắm, lại chính là Thủy Nguyệt đại sư lạnh lẽo mở lời: "Thế ý của chưởng môn sư huynh ra sao?"

Đạo Huyền chân nhân nói: "Ta nhận được thư Dật Tài rồi, bèn thông báo cho Phần Hương Cốc và Thiên Âm Tự, không lâu sau, hai đại môn phái này cũng gửi phúc đáp, nói là sẽ phái những đệ tử đắc ý đi Không Tang Sơn, ngăn chặn bọn ác đồ Ma giáo, trừ gian, duy trì chính đạo."

Diễn Bất Dịch cau mày nói: "Ý của chưởng môn sư huynh như vậy là..."

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười: "Thực ra đây cũng là một cơ hội trải nghiệm hiếm có, nhân tài trẻ tuổi trong Thanh Vân Môn chúng ta tuy nhiều, nhưng đa số đều chưa từng ra ngoài tu luyện, mấy năm nay thiên hạ an định, không có va chạm gì với ma giáo yêu nhân. Nhân dịp Thất Mạch Hội Võ lần này, ta định phái bốn đệ tử đứng đầu đi lên Không Tang Sơn, một mặt là ngăn chặn Ma giáo hành động ngang ngược, một mặt cũng để cọ xát, mở mang kiến thức. Mà..." ông ta thu nụ cười, nét mặt trở nên nghiêm trang, tiếp: "... mà ta nghe nói trong một trăm năm trở lại đây, Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc đều đào tạo ra những đệ tử kiệt xuất, có thiên tư, chúng ta thì cứ ngồi lì ra mà nhìn, e là sau này khó mà giữ được địa vị lãnh tụ của chính đạo. Nếu như vậy, Đạo Huyền ta thật không còn mặt mũi nào đi gặp liệt đại tổ sư nữa!"

Mọi người đều gật đầu, Thương Tùng đạo nhân nói: "Chưởng môn sư huynh nhìn xa trông rộng, nói rất phải." Đạo Huyền nhìn các thủ tọa hỏi: "Như vậy, các vị đều không có ý kiến gì chứ?" Mọi người đều gật đầu tán đồng.

Đạo Huyền chân nhân nói: "Được, quyết định như thế. Trong Ngọc Thanh Điện đã sắp xếp nơi nghỉ cho các vị sư đệ rồi, mời các vị đi nghỉ sớm." Nói đoạn, ông ta vỗ tay ba tiếng, ngoài cửa có mấy đạo đồng bước ngay vào. "Các người hãy dẫn chư vị thủ tọa về phòng nghỉ ngơi."

Bọn đạo đồng ứng tiếng tiến lên trước, các thủ tọa đều đứng cả dậy, hướng về Đạo Huyền chân nhân hành lễ, rồi theo chúng đi ra.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>